

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **M. L. V.**, narozen „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 3. 2019, č. j. KRPU-56166-27/ČJ-2019-040022-RBK-ZZ,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 22. 3. 2019, č. j. KRPU-56166-27/ČJ-2019-040022-RBK-ZZ, kterým byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na devadesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, který nastal dne 21. 3. 2019 v 9:00 hodin.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalobce obsáhle citoval příslušnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatoval, že posouzení nemožnosti uložení zvláštních opatření je zjevně nesprávné a zavádějící. Dodal, že žalovaná tato opatření vyloučila především pro nedůvěru k žalobci. Zdůraznil, že žalovaná dostatečně nezhodnotila skutečnost, že se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoli rozhodnutí správního orgánu. Žalobce připomněl, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Po tomto datu musí být vnitrostátní předpisy vykládány v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice, na což upozornil Nejvyšší správní soud v rozsudcích sp. zn. 1 As 132/2011 a 3 As 30/2011.
3. Podle žalobce žalovaná zcela nedostatečně zhodnotila to, že žalobce po svém zajištění spolupracoval, správnímu orgánu dobrovolně sdělil své skutečné osobní údaje, vysvětlil, proč dříve postupoval jinak, a nijak nerozporoval možnost se vrátit do Vietnamu. Žalovaná podle žalobce nepřihlédla ani k tomu, že na území Evropské unie přicestoval zcela legálně na základě pracovního povolení, přičemž až neutěšené podmínky v zaměstnání v Rumunsku jej přiměly k nelegálnímu vycestování do Německa. Skutečnost, že žalobce nelegálně přicestoval do České republiky a několik hodin se tu nelegálně zdržoval, podle žalobce sama o sobě nemůže být důvodem pro aplikaci institutu zasahujícího do základního práva žalobce na osobní svobodu natolik, jako je tomu v případě zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítal, že žalovaná nedostála své povinnosti přihlídnout k míře závažnosti protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 294/2016 žalobce konstatoval, že prostý nelegální pobyt není natolik závažnou okolností, aby nebylo možné využít zvláštní opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaná podle žalobce nezohlednila, že až zahájením řízení o správním vyhoštění byl žalobce poprvé informován o své právně zcela neudržitelné situaci a nemožnosti jakékoli dlouhodobé pobytové perspektivy v celém schengenském prostoru, čímž se mu dostalo nezanedbatelného varování, jež jej s největší pravděpodobností odradí od dalšího porušování právního režimu schengenského prostoru, a to již z toho důvodu, že by to pro

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

něj mohlo mít trestněprávní následky a nadobro mu znemožnit budoucí snahy o legální pracovní pobyt v Německu.

4. Žalobce zdůraznil, že v jeho případě nelze ani paušálně odmítnout uložení zvláštních opatření pro jejich eventuální nerealizovatelnost. Ačkoli žalobce nedisponuje prostředky pro složení finanční záruky ve výši několika set tisíc korun českých, je dospělou osobou, která byla schopna si zajistit legální cestu do Evropské unie, a proto podle něj nelze očekávat, že by si nedokázal např. prostřednictvím organizace IOM či jiných charitativních institucí opatřit prostředky i na dočasný pobyt na území České republiky až do doby svého vycestování do Vietnamu. Uzavřel, že minimálně zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců v žádném případě není vyloučeno ani z hlediska praktické realizovatelnosti.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedla, že nepřistoupila k uložení zvláštních opatření zejména na základě § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce měl v úmyslu neoprávněně vstoupit do Německa a také to učinil. Doplnila, že možnost uložení zvláštních opatření byla vyloučena, neboť žalobce na území České republiky nikoho nezná, nemá zde žádné rodinné příslušníky a neměl dostatek finančních prostředků, ani si je nemohl nijak obstarat. Žalovaná upozornila na to, že žalobce si byl plně vědom své nelegální cesty do Německa, navíc uváděl dvě odlišné identity, skutečnou identitu přitom nebyl schopen doložit. Ochota a schopnost žalobce respektovat případně uložené zvláštní opatření za účelem vycestování byla podle žalované podstatně snížena jeho dosavadním chováním, kdy vycestoval z Rumunska bez cestovního dokladu a víza, cestoval v úkrytu, za pomoci převaděčů. Za oslabenou považovala žalovaná i žalobcovu důvěryhodnost, neboť ke své osobě uváděl různé identity, před německými orgány odmítl vypovídat (byť následně tvrdil, že žádal o azyl, ale nikdo jej neposlouchal) a k jím uváděné identitě byly zjištěny záznamy z let 2007/2008, konkrétně majetkové delikty a praní peněz. Z vynaloženého úsilí a z žalobcem tvrzených dluhů ve Vietnamu podle žalované jednoznačně vyplývá důvodná obava, že žalobce nebude uložené zvláštní opatření za účelem vycestování respektovat. Žalovaná shrnula, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování nebylo namístě, neboť jejich uložení by byl ohrožen výkon správního vyhoštění, byla by neúčelná a měla by negativní dopad na soukromý život žalobce, který by byl ponechán v České republice zcela bez prostředků (ubytování, strava, finance), což je nepřipustné. Navíc bylo pravděpodobné, že by se žalobce opětovně pokusil nelegálně vstoupit do Německa, kde by se skrýval.
6. Tvrzení žalobce, že nelze očekávat, že by si nedokázal obstarat prostředky na dočasný pobyt na území České republiky, označila žalovaná za účelové. Další tvrzení žalobce, že se neprotivil jakémukoli rozhodnutí správního orgánu, je podle žalované přinejmenším nepřesné a má za cíl zlehčit protiprávní jednání žalobce. Podotkla, že žalobce od prvopočátku cestoval z Rumunska vědomě a úmyslně ilegálně, skrytě a za pomoci převaděče. Žalobce podle ní vědomě a zcela účelově zvolil nelegální cestu do Německa s jasným cílem. Žalovaná zdůraznila, že žalobci není vytýkán pouze neoprávněný pobyt na území České republiky, nýbrž i vstup do několika států Evropské unie a pobyt v nich, tedy přinejmenším ještě v Německu. Žalobce navíc úmyslně uváděl různé identity a rozhodně nelze hovořit o spolupráci se žalovanou. Dodala, že žalobce věděl o svém nelegálním postavení, nijak je neřešil a spoléhal na sounáležitost a soudržnost vietnamské komunity.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 294/2016 označila žalovaná za neaplikovatelný. Uvedla, že okolnosti žalobcova jednání nelze ignorovat pouze s odkazem na spolupráci s policií, která nijak nevylučuje zajištění s ohledem na nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Tvzení o nerozporování možnosti vrátit se do Vietnamu bylo podle žalované účelové, neboť žalobce následně požádal o mezinárodní ochranu. Žalovaná uzavřela, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a náležitě odůvodněno.

Správní spis

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 20. 3. 2019 v 11:00 hodin spolu s dalšími cizinci kontrolován v osobním vozidle Mercedes Benz C 220 s německou registrační značkou na odpočívadle Am Heidenholz u dálnice A 17 po překročení státní hranice z České republiky do Německa. Při kontrole bylo zjištěno, že nemá žádný doklad totožnosti, identifikoval se jako Q. L. V., narozen „X“, a dále odmítl vypovídat. Dne 21. 3. 2019 v 9:00 hodin byl žalobce na bývalém hraničním přechodu Petrovice převzat Policií České republiky podle readmisní dohody mezi vládou České republiky a Spolkové republiky Německo a přitom byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Následně v 11:40 hodin žalobce prohlásil, že se jmenuje M. L. V., narozen „X“; stejné údaje pak vyplnil i do tiskopisů ke zjištění (ověření) totožnosti. Z informací německé policie vyplynulo, že cizinec jménem Q. L. V., narozen „X“, má z let 2007 – 2008 deset záznamů za majetkové delikty a praní peněz.
8. Dne 21. 3. 2019 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců.
9. Tentýž den byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku, při němž žalobce uvedl, že si je vědom, že se nachází v České republice, dozvěděl se to od německých policistů. Konstatoval, že Česká republika pro něj byla jen tranzitní zemí, je zde poprvé, cestoval do Německa, a to za účelem podání žádosti o azyl. V době zadržení německou policií žalobce prohlásil, že chce být v Německu v azylu, ale nikdo jej tam neposlouchal. Dodal, že v Německu má nějaké kamarády, ale neví, kde by je mohl kontaktovat, protože neví, kde v Německu bydlí, ani jak se přesně jmenují. Na území schengenského prostoru žalobce nemá žádné příbuzné, osoby blízké, ani známé, neboť nezná jejich jména a neví, jak by je kontaktoval. Ke své totožnosti žalobce uvedl, že se jmenuje M. L. V., narozen „X“, státní občanství Vietnam, je ženatý a má dvě děti, které žijí ve Vietnamu. Prohlásil, že si je vědom toho, že k cestě do schengenského prostoru potřebuje cestovní doklad a vízum a že cestuje nelegálně. Svůj cestovní doklad má v současné době v úschově u svého zaměstnavatele v Rumunsku, kde pracoval od 26. 9. 2018 jako chovatel skotu. Z Rumunska žalobce odcestoval asi před týdnem směrem do Německa, neboť tam měl malý výdělek. Během cesty někde pobýval, nevěděl však kde. Do schengenského prostoru žalobce vstoupil překročením maďarských hranic, seděl schovaný v zavazadlovém prostoru minibusu. Žalobce uvedl, že má pouze finanční prostředky, které měl u sebe (tj. 50 Eur), jiné prostředky k pobytu neměl, počítal s tím, že by si v Německu od někoho půjčil. K otázce na možný zásah do jeho rodinného a soukromého života způsobený rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce podotkl, že žádné nepřiměřené dopady nemůže sdělit, pouze by pocítil to, že si nemůže vydělat peníze, které potřebuje, protože má ve Vietnamu dluhy, které chtěl splatit. Žalobce nemá v České republice žádný majetek, nemá k ní ani žádné ekonomické, společenské či kulturní vazby. Žádný majetek nemá žalobce ani ve Vietnamu,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jeho rodina tam vlastní domek. Žalobce si nebyl vědom žádné překážky jeho návratu do Vietnamu. Na území Evropské unie žalobce nemá žádnou možnost ubytování, ani u koho by přebýval. Po příjezdu do Německa měl v úmyslu požádat o azyl a předpokládal, že jej někde ubytují, nebo by se pokusil dostat do vietnamské komunity, kde by požádal o pomoc.

10. Žalovaná si opatřila zprávu o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu ze dne 24. 8. 2018 a následně vydala žalobou napadené rozhodnutí o zajištění žalobce, které nabylo právní moci dne 22. 3. 2019.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
12. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce ze zákonem vymezených podmínek pro zajištění cizince zpochybňoval výhradně posouzení toho, zda postačuje uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování, upravených v § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Splnění ostatních podmínek zajištění žalobce nerozporoval, proto se jimi soud nezabýval, když meze soudního přezkumu ve správním soudnictví jsou vždy dány tím, jaké žalobní body žalobce uplatní.
15. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „*[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je
- a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly,*
 - b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo*
 - c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Žalobce by si především měl uvědomit, že žalovaná v jeho případě aplikovala § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého „*[p]olicie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.*“ Z obsahu spisu je zjevné, že žalobce byl zadržen německou policií bezprostředně poté, kdy opustil Českou republiku a vstoupil na území Německa. Soud proto považuje za pravděpodobné, že by žalobce v případě, pokud by nedošlo k jeho zajištění, neodcestoval do Vietnamu a zopakoval svůj pokus o vstup na území Německa, neboť jeho vycestování z Vietnamu bylo vedeno snahou najít si práci v Německu (přechodně v Rumunsku), resp. požádat tam o azyl, a jeho cesta již jednou do Německa směřovala. Podle názoru soudu tak byly naplněny podmínky § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, které uložení zvláštního opatření za účelem vycestování vylučují.
17. Soud dále připomíná, že nelze opomíjet účel zajištění, kterým je zabezpečení řádného průběhu řízení o správním vyhoštění včetně jeho následné realizace. Pokud k dosažení uvedeného účelu nepostačuje uložení zvláštního opatření a jsou-li splněny i další podmínky § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je policie oprávněna cizince zajistit.
18. K námitce žalobce, že žalovaná dostatečně nezhodnotila skutečnost, že se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoli rozhodnutí správního orgánu, soud konstatuje, že žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela jednoznačně a srozumitelně popsala i další důvody, které uložení zvláštního opatření brání. Upozornila na to, že žalobce se nejen nacházel na území České republiky bez cestovního dokladu a víza, ale také neoprávněně úmyslně za pomoci sítě převaděčů bez platného cestovního dokladu a víza tranzitoval přes státy Evropské unie z Rumunska až do Německa, kde byl zadržen. Schengenskou hranici překročil žalobce skrytě v zavazadlovém prostoru vozidla s cílem dostat se nepozorovaně a nelegálně do Německa. Navíc žalobce odmítl vypovídat německé policii a sdělil jí jinou identitu, než jakou posléze deklaroval českým orgánům. Žalovaná dále vysvětlila, že žalobce u sebe neměl dostatek finančních prostředků k živobytí na území České republiky a nedisponoval dostatečnou hotovostí ke složení záruky. Z uvedeného je podle názoru soudu naprosto zjevné, že žalovaná brala v potaz všechny rozhodné skutečnosti a nevycházela toliko z nelegálního pobytu žalobce na území České republiky.
19. Soud zdůrazňuje, že úmyslem žalobce zjevně nebylo setrvat na území České republiky, natožpak se vrátit zpět do Vietnamu, neboť ve správním řízení jednoznačně a opakovaně deklaroval záměr získat azyl v Německu, resp. vydělat tam peníze na splacení svých dluhů. Za situace, kdy žalobce vědomě vstoupil do schengenského prostoru bez platného cestovního dokladu a víza, a to skryt v zavazadlovém prostoru, přičemž jeho zjevným úmyslem bylo vydělat zde peníze, tj. čistě z ekonomických důvodů nepozorovaně proklouznout do Evropy, vnímá soud žalobce jako osobu, u níž rozhodně nelze spoléhat na to, že dodrží podmínky zvláštních opatření za účelem vycestování. Tato nedůvěra je naprosto logickým důsledkem dosavadního jednání žalobce, který navíc ve velmi krátkém období vystupoval pod dvojí identitou (v Německu Q. L. V., narozen „X“, v České republice M. L. V., narozen „X“), aniž by bylo možné jeho pravou totožnost jakkoli ověřit. Soud nepřehlédl, že žalobce svou identifikaci změnil poté, kdy německá policie ve své databázi zjistila, že cizinec jménem Q. L. V., narozen „X“, má z let 2007 – 2008 deset záznamů za majetkové delikty a praní peněz. Ani tato skutečnost nijak nepřispívá k žalobcově důvěryhodnosti; všechna tato zjištění naopak potvrzují správnost závěru o nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Podle názoru soudu existuje významné riziko, že by žalobce v případě uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o pobytu cizinců neplnil své povinnosti z těchto ustanovení vyplývající, a namísto toho by realizoval svůj záměr získat azyl (a také si vydělávat) v Německu, a tím se vyhnul se návratu do Vietnamu, kde má dluhy. Je proto pravděpodobné, že by se žalobce skrýval a usiloval o to, aby nebylo možné řádně dokončit řízení o správním vyhoštění a toto vyhoštění realizovat. Toto riziko pak ještě umocňuje skutečnost, že žalobce uváděl dvě různé identity, přičemž není zřejmé, zda je vůbec některá z nich skutečná. Za daných podmínek není podle názoru soudu možné přistoupit k uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o pobytu cizinců, když navíc žalobce ani nemá žádné vazby k České republice, a proto není zřejmé, jak by povinnosti vyplývající z těchto ustanovení plnil.
21. S ohledem na tyto okolnosti považuje soud za irelevantní, že se žalobce patrně nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a zřejmě se nikdy v minulosti neprotivil jakémukoli rozhodnutí správního orgánu. Tyto skutečnosti nemohou nic změnit na tom, že žalobce vědomě nelegálně (bez cestovního dokladu a víza) vstoupil do schengenského prostoru a vyhnul se hraniční kontrole, což společně s jeho nejasnou identitou a jednoznačně deklarovanou vůlí získat azyl a vydělávat si v Německu a při neexistenci jakýchkoli vazeb k České republice zakládajících možnost pobývat na určitém konkrétním místě a hlásit se policii vyvolává oprávněné pochybnosti o účinnosti zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jejich uložení proto podle soudu v daném případě rozhodně nepostačuje. Soud tudíž dospěl k závěru, že námitka žalobce, že posouzení nemožnosti uložení zvláštních opatření je zjevně nesprávné a zavádějící, je naprosto nedůvodná.
22. Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit ani to, že žalobce na území Rumunska přicestoval zcela legálně a jeho protiprávní jednání následovalo až poté, kdy se mu subjektivně přestala líbit výše tamního výdělků. Tímto neprokázaným tvrzením se žalobce toliko snažil zlehčit své následné protiprávní jednání, kdy za pomoci převaděčů bez platného cestovního dokladu tranzitoval několik států Evropské unie údajně s cílem získat azyl (ale spíše práci) v Německu, a to vše vědomě nelegálně a zčásti úmyslně v úkrytu v zavazadlovém prostoru. Bez vlivu na správnost závěrů žalované zůstává i argument, že žalovaná nezohlednila, že až zahájením řízení o správním vyhoštění byl žalobce poprvé informován o své neudržitelné situaci a nemožnosti jakékoli dlouhodobé pobytové perspektivy v celém schengenském prostoru, čímž se mu dostalo nezanedbatelného varování, jež jej s největší pravděpodobností odradí od dalšího porušování právního režimu schengenského prostoru, a to již z toho důvodu, že by to pro něj mohlo mít trestněprávní následky a nadobro mu znemožnit budoucí snahy o legální pracovní pobyt v Německu. Soud je přesvědčen o tom, že výše popsané a žalovanou hodnocené důvody jsou zcela dostačující pro zajištění žalobce, přičemž namítaný efekt oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění nelze podle názoru soudu přeceňovat, když sám žalobce i po tomto oznámení kladl důraz na svůj cíl vydělat peníze, což bylo také důvodem, proč opustil Vietnam.
23. Žalobci lze přisvědčit v jeho úvahách týkajících se implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a rovněž v jeho odkazech na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, nicméně skutkové okolnosti žalobcova případu absolutně vylučují možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování a při splnění podmínek § 124 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze zajištění žalobce žalobou napadeným rozhodnutím považovat za zcela legitimní.

24. K tvrzení žalobce, že spolupracoval, správnímu orgánu dobrovolně sdělil své skutečné osobní údaje, vysvětlil, proč dříve postupoval jinak, a nijak nerozporoval možnost se vrátit do Vietnamu, soud uvádí, že z ničeho nelze dovodit, že žalobcem ve správním řízení uváděné osobní údaje jsou skutečně pravé, neboť tyto nebylo možné porovnat s žádným oficiálním dokladem, když žalobce žádným nedisponoval. Zároveň není pravdou, že by žalobce změnu identity jakkoli vysvětlil. Nelze popřít, že žalobce poskytl žalované součinnost při svém výslechu a na pokládané otázky se snažil odpovědět. Je však otázkou, do jaké míry byla tato spolupráce ovlivněna žalobcovým uvědoměním si situace, že pasivitou své šance na setrvání na území Evropské unie nezvýší. Podle názoru soudu navíc samotná součinnost při výslechu ani nerozporování možnosti návratu do Vietnamu nejsou způsobilé odstranit existující pochybnosti o žalobcově věrohodnosti a zároveň nemohou nic změnit na tom, že žalobce nemá v České republice kam se uchýlit, což vylučuje možnost aplikace § 123b odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o pobytu cizinců.
25. Namítá-li žalobce, že samotná skutečnost, že přicestoval do České republiky a několik hodin se tu nelegálně zdržoval, nemůže být důvodem pro aplikaci institutu zasahujícího do základního práva žalobce na osobní svobodu natolik, jako je tomu v případě zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud je nucen zopakovat, že důvodem zajištění žalobce nebyla pouze tato skutečnost. Jak již soud vysvětlil výše, žalovaná vzala v potaz veškeré skutkové okolnosti případu, zejména přihlédla k neexistenci jakýchkoli vazeb žalobce k České republice, k jím deklarovanému cíli získat azyl a vydělávat si v Německu, stejně tak jako k nejasnostem ohledně žalobcovy identity. Tyto skutečnosti pak podle názoru soudu naprosto dostatečně odůvodňují závěr o nedostatečnosti zvláštních opatření v případě žalobce. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 294/2016 není podle názoru soudu vzhledem k okolnostem případu přiléhavý a v uvedeném kontextu nelze přisvědčit ani tomu, že žalovaná nedostála své povinnosti přihlédnout k míře závažnosti protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil.
26. Argumentaci žalobce, že je dospělou osobou, která je schopna si zajistit legální cestu do Evropské unie, a proto nelze očekávat, že by si nedokázal opatřit prostředky i na dočasný pobyt na území České republiky až do doby svého vycestování do Vietnamu, považuje soud za absurdní, neboť žalobce následně smysl své legální cesty do Rumunska popřel tím, že za pomoci převaděčů vědomě a úmyslně nelegálně odcestoval do Německa. Soud dodává, že měl-li žalobce na mysli složení finanční záruky, zákon o pobytu cizinců počítá s tím, že tuto záruku mohou složit pouze konkrétně určené osoby, což je ovšem u žalobce, který potřebnou hotovost nedisponoval a podle svého vyjádření v Evropské unii nikoho neměl, prakticky vyloučeno. Složení záruky má navíc nahrazovat rozhodnutí o zajištění, tudíž musí být prostředky složeny ve stejně krátké lhůtě, v níž musí žalovaná rozhodnout. Pokud se mělo jednat o způsob jak si opatřit prostředky pro život na území České republiky v režimu uloženého zvláštního opatření, soud zdůrazňuje, že celkové okolnosti případu žalobce užití tohoto institutu jednoznačně vylučují, a proto je otázka finančního zajištění v tomto směru naprosto irelevantní. Zároveň nelze opomíjet, že žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem a vízem, tudíž by nemohl legálně pobývat na území České republiky, i kdyby získal prostředky na krátkodobé ubytování, ani Evropskou unii legálně opustit, i kdyby na to měl dostatek finančních prostředků. Žalovaná coby správní orgán přitom není oprávněna dopustit, aby se po území České republiky (schengenského prostoru) pohybovaly osoby, které nedisponují platným Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

cestovním dokladem a vízem, tudíž jsou veškeré úvahy žalobce ohledně možnosti užití zvláštních opatření za účelem vycestování zcela irelevantní, když tato opatření ze všech výše uvedených důvodů nejsou prakticky realizovatelná.

27. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
29. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, ustanovenému usnesením zdejšího soudu ze dne 29. 3. 2019, č. j. 41 A 9/2019-19, přiznal soud podle § 35 odst. 9 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT]; z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 9. května 2019

10

41 A 9/2019

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)